

Regionale Klachtencommissie Wvggz Limburg

Klacht	:	RKMO 24.004
Wet	:	Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz)
Instelling	:	Mondriaan
Datum binnenkomst klacht	:	28 februari 2024
Datum hoorzitting	:	11 maart 2024
Einde termijn	:	13 maart 2024

De Regionale Klachtencommissie Wvggz Limburg heeft zich beraden over de klacht van mevrouw A., hierna te noemen klagster, aan wie ten tijde van het indienen van de klacht op grond van een zorgmachtiging zorg werd verleend door Mondriaan.

De klacht is gericht tegen de geneesheer-directeur, de heer drs. B. (psychiater), hierna te noemen verweerder.

1 PROCEDURE

De klachtencommissie heeft op 28 februari 2024 een klaagschrift van klagster ontvangen, gedateerd op 26 februari 2024.

De patiëntenvertrouwenspersoon heeft op 8 maart 2024 aan de klachtencommissie namens klagster een toelichting op de klacht gestuurd.

Verweerder heeft de klachtencommissie op dezelfde dag een verweerschrift en een aantal stukken doen toekomen.

Op 11 maart 2024 heeft een hoorzitting plaatsgevonden bij Mondriaan. Bij die gelegenheid hebben beide partijen, ieder voor zich, hun standpunten toegelicht.

1.1 TERMIJN

De klacht betreft een klacht zoals omschreven in artikel 10:3 Wvggz, en heeft betrekking op een beslissing waarvan het gevolg nog actueel is, zodat de klachtencommissie gehouden is binnen twee weken na ontvangst van deze klacht schriftelijk hierover een beslissing te nemen. Deze termijn loopt af op 13 maart 2024.

Partijen hebben op 12 maart 2024 een verkorte beslissing ontvangen. De beslissing met uitgebreide motivering gaat hierbij.

2 KLACHT

Klagster maakt bezwaar tegen de beslissing van verweerder haar verzoek om overplaatsing naar een andere instelling of afdeling waar vrouwen verblijven die zich in dezelfde situatie als zijzelf bevinden af te wijzen.

3 FEITEN

- Klagster heeft een zeer uitgebreide behandelgeschiedenis binnen Mondriaan met zowel vrijwillige als gedwongen opnames en zorg, als ook opnames in het buitenland.
- De Rechtbank Limburg heeft op 23 oktober 2023 ten aanzien van klagster een zorgmachtiging verleend voor de duur van zes maanden, te weten tot en met uiterlijk 23 april 2024.
- Klagster heeft op 1 februari 2024 een gemotiveerd schriftelijk verzoek om overplaatsing naar een andere instelling ingediend bij verweerder.
- Verweerder heeft op 2 februari 2024 de zorgverantwoordelijke per mail benaderd voor een advies over het verzoek om overplaatsing.

- Een medewerker van het behandelteam van klaagster heeft op 5 februari 2024 gereageerd naar aanleiding van verweerders mail. Daarin wordt het standpunt ingenomen dat opname op een gesloten langdurige behandelafdeling als waarop klaagster verblijft, in dezen noodzakelijk en passend is.
- Op 6 februari 2024 heeft verweerder besloten het verzoek van klaagster om overplaatsing naar een andere instelling af te wijzen en heeft haar en haar wettelijk vertegenwoordiger hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht.

4 STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

4.1 STANDPUNT KLAAGSTER

Het standpunt van klaagster komt, samengevat, neer op het volgende.

Klaagster wil graag overgeplaatst worden naar een instelling of afdeling waar vrouwen verblijven die in dezelfde situatie zitten als zij. Ook wil zij graag naar een moeder en kind afdeling. Een zorginstelling in de buurt heeft een vestiging voor mensen met psychische problemen. Klaagster wil graag op een plek terecht komen waar zij zich thuis kan voelen.

Klaagster heeft het verzoek bij verweerder ingediend omdat zij zich niet thuis voelt bij Mondriaan. Zij wordt in haar visie elke twee weken mishandeld door de toediening van depotmedicatie en zij vindt het eten dat zij op de afdeling krijgt, niet gezond. De afdeling waar zij verblijft vindt klaagster niet de juiste plaats voor zichzelf. Zij voelt zich niet veilig op de afdeling en zij komt daar niet tot rust. Zo gaan mensen onveilig met messen om en klaagster voelt zich mishandeld. Klaagster is van mening dat dit echt geen goede afdeling voor haar is en het doet haar veel verdriet dat de rechter tot haar verblijf hier verlof heeft verleend. Klaagster heeft het gevoel dat zij achteruitgaat, terwijl zij juist niet wil dat het slechter met haar gaat. Klaagster is al heel lang opgenomen en wil graag ergens anders een nieuwe start maken. Dit wil zij met andere vrouwen die ook schizofrenie hebben, zodat zij elkaar kunnen begrijpen en steunen, samen met hun kinderen. Klaagster is ervan overtuigd dat zij zeven kinderen heeft. Zij hoort kinderstemmen en kan er niet tegen als deze kinderen worden mishandeld. Zo heeft zij een baby zien roken. Zij heeft op internet gezocht naar moeder en kind afdelingen in de psychiatrie, maar heeft daarover niets kunnen vinden.

Klaagster heeft haar verzoek om overplaatsing met de behandelaren besproken, maar die gaan niet mee in haar wens. Zij denken dat haar idee dat zij kinderen op de afdeling heeft bij het ziektebeeld schizofrenie hoort. Volgens anderen is het mogelijk schizofrenie, maar voor klaagster is het de realiteit.

Verweerder heeft negatief op het verzoek van klaagster d.d. 1 februari 2024 gereageerd. Klaagster is van mening dat de desbetreffende brief erg kort is en in algemene bewoordingen gesteld; daarmee voldoet de beslissing niet aan het bepaalde in artikel 8:16 lid 2 Wvggz. Klaagster vraagt zich dan ook af of verweerder een zorgvuldige afweging heeft gemaakt en of hij naar haar individuele situatie heeft gekeken, aangezien dit niet blijkt uit de motivering van de beslissing. Mocht verweerder wél zorgvuldig naar haar situatie hebben gekeken, dan rijst de vraag bij klaagster waarom de inhoudelijke argumenten niet aan haar bekend zijn gemaakt. Uit de namens verweerder overgelegde stukken blijkt dat klaagsters verzoek is behandeld via een daartoe strekkende mail om informatie naar de zorgverantwoordelijke, namens wie vervolgens eveneens per mail is gereageerd, waardoor klaagster zich niet gehoord voelt. Daarnaast rijst de vraag waarom het ernstig nadeel niet op een andere afdeling bij een andere zorgaanbieder kan worden afgewend. Klaagster ervaart het verblijf op de afdeling waar zij nu verblijft als gevaarlijk, niet veilig, buitenproportioneel en niet doelmatig. Ze is erg ongelukkig en af en toe bang voor haar medepatiënten. Klaagster heeft naar haar zeggen meer last van de opname dan van haar ziekte. Hier wordt niets mee gedaan. Klaagster wil gewoon haar leven leiden en het verblijf op de afdeling is voor haar geen leven. Wanneer klaagster gelukkiger is op een andere afdeling, bij een andere zorgaanbieder, met mensen (vrouwen) in dezelfde situatie als zij, zal het naar haar mening veel beter met haar gaan.

4.1 STANDPUNT VERWEERDER

Het standpunt van verweerder komt, samengevat, neer op het volgende.

Bij de totstandkoming van zijn beslissing van 6 februari 2024, heeft verweerder zich gericht naar de in de Wvggz onder artikel 8:16 opgenomen bepalingen.

Ten einde meer zicht te krijgen op de mogelijkheid de lopende verplichte zorg ter afwending van ernstig nadeel te laten plaatsvinden bij een andere zorgverantwoordelijke van een andere zorgaccommodatie, heeft verweerder zich laten informeren door de zorgverantwoordelijke van betrokkene. Uit de betreffende informatie heeft verweerder de conclusie getrokken dat overplaatsing op dat moment, conform het verzoek van klagster, niet zou voldoen aan de criteria van veiligheid, effectiviteit en subsidiariteit. Meer specifiek geeft klagster in haar verzoek aan te willen worden overgeplaatst naar een afdeling voor zwangere vrouwen en kinderen. De plek die klagster zoekt is volgens verweerder niet beschikbaar en ook niet op haar situatie van toepassing. De afdeling waar klagster nu verblijft lijkt hem de minst slechte keuze. Verweerder heeft geen aanwijzingen dat op de huidige afdeling slechte zorg zou worden geleverd. Hij kan begrijpen dat klagster zich op de afdeling niet veilig voelt, omdat daar veel patiënten verblijven met allerlei verschillende onderliggende problematiek en heftigheid.

Op grond van de informatie van de zorgverantwoordelijke heeft verweerder moeten concluderen dat klagster niet voldoet aan de betreffende vereisten voor overplaatsing, waardoor hij om deze reden negatief heeft moeten besluiten op haar verzoek. Als verweerder twijfelt hoe hij een klacht moet interpreteren neemt hij contact op met een patiënt. Dit is echter geen vereiste. De reactie van de verpleegkundige was voldoende en gaf verweerder geen reden om nader onderzoek te doen.

Klagster is over het besluit van verweerder tijdig schriftelijk geïnformeerd. Verweerder betreurt het dat klagster het niet eens is met dit besluit. Desondanks ziet verweerder geen aanleiding voor een ander besluit dan dat hij heeft genomen op 6 februari 2024.

Ter zitting geeft verweerder aan begrip en compassie te hebben ten aanzien van klagster en sluit hij niet uit in dezen iets te formeel op klagsters verzoek te hebben gereageerd.

5 OVERWEGINGEN EN OORDEEL KLACHTENCOMMISSIE

De klacht is gebaseerd op artikel 10.3 Wvggz. De klachtencommissie is bevoegd van deze klacht kennis te nemen.

Klagster heeft van haar wettelijke bevoegdheid gebruik gemaakt om op grond van artikel 10.3 Wvggz een klacht in te dienen tegen de beslissing van verweerder van 6 februari 2024 met betrekking tot de afwijzing van haar verzoek om overplaatsing naar een andere instelling of afdeling waar vrouwen verblijven die zich in dezelfde situatie als zichzelf bevinden, naar de klachtencommissie begrijpt een (zwangere) vrouw in de psychiatrie met zeven kinderen.

Derhalve zal de klachtencommissie zich moeten uitspreken over deze klacht en dient zij de beslissing van verweerder aan de wettelijke criteria te toetsen.

Op grond van artikel 8:16 lid 2 Wvggz stelt de geneesheer-directeur de beslissing op schrift, voorziet de beslissing van een schriftelijke motivering en stelt de vertegenwoordiger en de officier van justitie op de hoogte van de beslissing. De geneesheer-directeur geeft betrokkene, de vertegenwoordiger en de advocaat een afschrift van de beslissing en stelt hen schriftelijk in kennis van de klachtwaardigheid van de beslissing en de mogelijkheid van advies en bijstand door de patiëntenvertrouwenspersoon.

Klagster heeft ter onderbouwing van haar klacht de klachtencommissie de volgende brief toegestuurd:

- "Beslissing uitvoering van de zorg toewijzen aan andere zorgaanbieder, gd of zorgverantwoordelijke (art. 8:16 lid 1-5 Wvggz)" van 6 februari 2024.

Vastgesteld kan worden dat in genoemde brief van verweerder aan klagster het verzoek van klagster wordt vermeld, evenals de afwijzende beslissing daarop van de geneesheer-directeur, met een korte motivering.

Nu klagster het desbetreffende formulier bij de klacht heeft toegevoegd en de daarin vermelde mogelijkheid een klacht tegen deze beslissing in te dienen heeft benut, is de klachtencommissie van oordeel dat verweerder klagster voldoende op de hoogte heeft gesteld van haar rechten in dezen.

Klagster is van mening dat de brief van verweerder erg kort is en bovendien in (te) algemene bewoordingen is gesteld, waarmee deze volgens haar niet voldoet aan het bepaalde in artikel 8:16 lid 2 Wvggz. Volgens klagster is verweerder niet ingegaan op haar inhoudelijke argumenten.

De klachtencommissie overweegt als volgt.

Vast staat dat verweerder een schriftelijke gemotiveerde beslissing aan klagster heeft doen toekomen, alsmede aan de in bovengenoemd wetsartikel bepaalde personen. Op grond daarvan is de klachtencommissie van oordeel, dat verweerder genoegzaam aan het bepaalde in artikel 8:16 lid 2 Wvggz heeft voldaan en dat dit deel van de klacht niet gegrond kan worden verklaard.

Het voorgaande neemt niet weg dat de klachtencommissie de motivering van de beslissing karig acht en dat verweerder, naar haar oordeel, ten behoeve van klagster meer uitleg had kunnen geven over de gronden waarop hij zijn beslissing heeft gebaseerd.

Daar komt bij dat de wet niet bepaalt langs welke weg de beslissing van de geneesheer-directeur tot stand moet komen. De commissie kan derhalve slechts beoordelen of de totstandkoming van de beslissing in dit geval zorgvuldig is geweest.

Klagster betwijfelt of verweerder een zorgvuldige afweging heeft gemaakt en of hij naar haar individuele situatie heeft gekeken.

De klachtencommissie heeft kunnen vaststellen dat verweerder bij de zorgverantwoordelijke informatie heeft opgevraagd over de situatie van klagster. In het antwoord wordt uitgelegd dat de behandelaren op de hoogte zijn van de wens van klagster om te worden overgeplaatst. Ook wordt omschreven welk ziektebeeld klagster heeft en waarom niet aan haar wens tegemoet kan worden gekomen. Daar deze informatie voor verweerder duidelijk was en hij geen vragen meer had ten aanzien van klagsters verzoek, was er voor hem geen aanleiding nadere informatie op te vragen of klagster in persoon te horen. De klachtencommissie neemt daarbij in aanmerking dat, afgaande op hetgeen verweerder, maar ook klagster zelf ter zitting naar voren heeft gebracht, een accommodatie als waarnaar klagster overplaatsing verlangt er in Nederland niet is.

Dat verweerder in de gegeven omstandigheden tot afwijzing van klagsters verzoek heeft besloten, kan, naar het oordeel van de klachtencommissie, dan ook niet als onzorgvuldig worden gekwalificeerd.

Dit betekent dat de klacht ook om deze reden niet gegrond kan worden verklaard.

Desalniettemin wil de klachtencommissie niet onvermeld laten dat het naar haar oordeel van grotere zorgvuldigheid had getuigd, indien verweerder klagster, gelet op haar toestandsbeeld, in persoon naar aanleiding van haar verzoek om overplaatsing had gehoord.

6 BESLISSING

De klachtencommissie verklaart de klacht ongegrond.

7 BEROEP

De klacht is gebaseerd op artikel 10:3 Wvggz. Dit brengt mede dat betrokkene, de vertegenwoordiger, de zorgaanbieder of een nabestaande van betrokkene een beroep kan instellen

Regionale Klachtencommissie Wvggz Limburg

tegen de onderhavige uitspraak van de klachtencommissie bij de Rechtbank Limburg, locatie Maastricht (artikel 10:7 lid 1 Wvggz).

De termijn voor het indienen van een verzoek bedraagt zes weken, ingaande op de dag na die waarop de commissie uiterlijk had moeten beslissen dan wel ingaande op de dag waarop de beslissing van de commissie aan klager bekend is gemaakt (artikel 10:7 lid 2 Wvggz).

Op grond van art. 10:9 Wvggz kan de rechter de beslissing waartegen de klacht is gericht, schorsen.